

SAYI 10

KALSEDON

FANZİN

EYLÜL 2025

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Hoş Görmek

Geçmişte talihsiz şeyler yaşadığımız olaylara verdiğimiz tepkilere benzer çerçevelerden bakabiliriz. Farz edelim ki bizi zorbalayan, kötü şeyler yaşatmış bir akranımız olsun. Bu akranımızla tesadüfen yıllar sonra karşılaşalım. Onunla konuşalım ve o bize karşı zorbalığını, kötücül düşüncelerini ve küçümsemesini ya da öfkesini devam ettiriyor olsun. Kuvvetle muhtemel “ne kadar da zavallı”, “hiç de büyümemiş, gelişmemiş” ya da “yeterince olayı atlatamamış” gibi düşünceler aklınızdan geçiyordur.

Bir de öbür taraftan bakalım. Bu karşılaşmada sizin ona karşı öfkenizi, intikam arzunuzu ve kötücül düşüncelerinizi devam ettirdiğinizi düşünelim. Bu durumda sizin ondan farkınız nedir? Duygularını yaşayamamış, geçmişten ders alamamış, olayı atlatamamış ve hala orada takılıp kalmış iki insan var görünürde. Sırf roller farklı diye siz daha iyi ya da daha olgun olmuyorsunuz. Bunu fark etmek diğer insanın davranışını fark etmekten -doğası gereği- daha zor fakat bu farkındalığa erişmeyi bir gaye belirlediğinizde artık sürekli değişen ve dönüşen rollerin oyununa daha çok saygı duyuyor, daha esnek bir yargı sistemiyle hayata ve insana bakabiliyorsunuz.

Hayat; hepimize farklı roller biçebilir, farklı yollarda yürütebilir fakat özümüz o kadar da farklı değildir. Patronken otoritesini kullanmaktan çekinmeyip altındakilere eziyet üstüne eziyet yaşatan birisinin, üstlerine karşı büyük bir (sahte de olsa) saygı ve şükran (ve kıskançlık) içerisinde olması muhtemeldir. Kusursuz bağlılıkla patronuna itaat eden ve onca hakarete maruz kalıp kabullenen bir çalışanın patron olduğunda aynısını kendine hak görerek çalışanlarından beklemesi de muhtemeldir. Bu insanlar özünde aynıdır, rollerine uygun davransalar da fırsat verildiğinde başkalarına yapacakları bellidir; biri öbüründen daha iyi ya da daha kötü değildir.

Öyleyse şu sorulara içtenlikle cevap aramakta yarar var: Kaç kişiyle geçmişte yaşadıklarınız dolayısıyla hala küssünüz? Kaç kişi sizin için bitmiş demektir? Kaç kişinin geçmişini onlar için şimdi ve gelecek biliyorsunuz? Bunları size yaptıklarında ne kadar akılsızca ve gereksiz olduğunu pekâlâ söyleyebilirsiniz, peki bunu yapan siz olduğunuzda ne kadar adil davranıyorsunuz?

Affetmek, insanın kendisiyle ilgilidir; defteri kapatmak, ileriye yol almaktır. Ne kadar zor da olsa çoğu yıkıcı deneyimden şifa bulmanın, kurtulmanın yolu budur. Yargıladığınız insanla davranışlarınızın özü ve ana nitelikleri bağdaşıyorsa önce benzerlikleri kabul etmeli, sonra farkınız ortaya koyulmalıdır. Yoksa kaçındığınız şeye dönüşmeniz, daha da kötüsü kaçındığınız şey olarak kalmaya devam etmeniz hiç de uzak bir ihtimal değil.

404 Not You

(tüm mesele tanrının geçmişİ çok kalitesiz bir silgiyle silmeye çalışmasıyla başladı.)

ağustosun onsekizi gibiydi tam hatırlayamıyorum
yüz yüze gelemedim
ama çok sıcak karşılamıştı, onyedi si olamaz kadar

en azından sırtında napolyonla gelmemişti
sarıydı en çocuk saatlerin rengi
tanrı, kusursuz bir plasebo vuruşuyla güneşi doksana asmış,
güneş haddini de aşarak bu sıcaklığın altında uzun saatler çalışmıştı
sora kunduracı ensar amca, kedigiller arasında akıl tom olarak da bilinir
intergalactic bir dölleme biçimi olarak
bi sallamıştı ki oltasını, güneşi doldurmuştu kovasına
erkekler yani sakallı et taşıyıcıları
yani yanlış hatırlamıyorsam ayrılık dönüşündeydiler
elleriyle ve gözleriyle ve adımlarıyla
yani o kadar hızlı
ülserik hava durumu sunucularıyla beraber
yalnız kendileriyle değil.
evet evet yanlış hatırlıyorum
üstüne bastı ve tekrar sordu "bu arada babam ne zaman ölmüştü?"
daha dün oturup konuşmuştuk ya
sataşmıştık hani çocuklara
ya kardeşim öyle sessiz sedasız düşer mi şehir
düşer de söylemez mi, kanamaz mı bir yeri, oldu olacak annem çağırırsın da beni
adıbatasınca nerdesinn!!!
yani bazı günlerin unutulmaya hevesi olmasa bırakır mıyım hiç ellerini.
daha duvarı mı ne maviye boyayacağız
çocuklar gelecekmış hem de motorlarıyla
öyle çıkılıyormuş evlerden kabotaj kanunu gereği
stopaj da vermemiz gerekiyormuş
hangikolumuzdan olduğunu söylemediler, daha doğrusu bu bir sırmış işin gereği
fındık ameliyatı değil ya yine otururuz elbet bir bank bulup iki ağacın arasına
belki kazırız da en beğendiğin yemeklerin adresini
aman eksik etmesin bizden gölgesini
postallarının asılacak bir suçlu yok diye
boş durabilir miydi foto şevkinin vitrini
ağustos muydu cidden elinde bastonuyla oturup bize yer vermeyen
hah doğru ya şimdi hatırladım yirmibiriydi ayın son günüydü prostat ödemesinin
ama ne oldu da ayın yirmibirinde,
biz hala karanlıkta oturuyoruz
biz derken yani sayın değerli ve ben
biz derken nasıl yani nerdesin sen?

ayın sekiziydi galiba güzelliğınle elimi yüzümü yıkayıp çok erken çıktım evden
sora bu şiiri çaldım bilincini kaybetmiş bir şairin cebinden,
şimdi hem bilincini hem şiirini kaybetti.

Not; Bu şiir 1982 baharında ne suretle yazdığı bilinmeyen bilinçsiz bir şair tarafından kaada dökülmüştür. Yazarın şair, yazının da şiir olduğu görüşüne en az iki muhtelif mahlukatın yeminli şahitlikleri ile varılmıştır(sayın değerli ve ağustos) ve yine daha sonraki şiirinde(404 not to be) ortaya çıkacağı üzere yazar büyük bir kavganın hemen evvelinde bu yazıya şiir tanımlamasını uygun görmüştür. Okuyucuların ve gözgezdircilerin ve çay yerine oralet içicilerinin de bu şiirin tamamlayıcı birer unsur olduğu konusu bahse konu olan ağaçların gövdesine belediye banklarının huzurunda kazınmıştır. Daha sora aynı ağaçlar isyan edenlere yardım ve yataklık ettiklerinden, “rap diye rap” tarafından birer banka dövüştürülmüşlerdir. Karanlığın sebebi ise güneşin sigortasız çalıştırıldığıının ortaya çıkması ile çalışma ruhsatının elinden alınmış olunması olarak kayda geçmiştir, bu suretle akıl tom’un oltasının ve hatırlanamayan bir ayrılık olayının karanlıkla ilgisinin olmadığı aşıkardır. Sayın değerlinin kim olduğu konusuna gelince adresini bilmediğimizden gelemiyoruz. Tüm yönleri ile diğer bilinmeyenler bir dilenci kılığında cebinde yüklü miktarda silgi ile kaldırıma uzanmış halde bulunmuştur. Artık gönül rahatlığı ile soyunabiliriz.

Mart 1979

Eren Dertli

Sevmek Dedikten Sonra Küflenlen Ellerimle -unutmayı unuttum-

ne kadar derine uzanıyorsa ağızımdan çıkan su kabarcıkları
şimdiyi sevememenin acısına dönüşüyor
-bildiğim şeylere dahil olamıyorum- ama yine de/ fazla uzaklaşmış olamam bu
zindandan ve
her gün içine uyandığım bu rüyayı kaba çevirenlerden
unuttum diye sayıklarken bile aklımdan kaçanların kalbimde patlak verişinin su
geçirmez hali
yani o kadar atamıyorum ki derimden ölü kabarcıkları/ bir süre sonra ben de
buradayım diye bağırın
mayınlara dönüşüyor hepsi

-hatırlıyorum aslında-
bir gün unutmaya çok yaklaşmıştım/ içimdeki o koca mayına bakıp seslenmişim
-öyle ki sesimi tanımayan mayını avuç içlerimde yaşatmıştım-
ama o kadar uzun zaman geçti ki üzerinden
zamanla o da benimle birlikte yaşayamayan şeylere dönüştü
yine de unutmayı unutturdu

zaten ne zaman bir şeyi avuç içlerimde yaşatmak isteyecek kadar sevmeye
kalksam
benden kopuşunun tırnak izlerini etimde duyuyorum aniden
-sayıklamalarım başlıyor hep bir ağızdan-
avuçlarımı sımsıkı kapatıp öldürmek istediğim her şey/
dişlerim gibi bir bir ayaklarımın ucuna dökülüyor

sanrı bitti! gercekleğin tam ortasında iki yanımda sallanan cılız kollarım/ ağaçtan ellerim/ kuyudan ağzım
uyanmamı isteyen tanrı tüm gücüyle kırarken dallarımı/
daha fazla dayanmayacağımı söylemek için bile açamıyorum ağzımı/ gözlerimi/ yuvarlarımı
kovuktan karnımın içine doğururken tüm bu sancıyı
dayanmanın olmadığı o yer için geç kalışımın sızısını nasıl/ nerede kusacağım ben şimdi

doğruyu söyleyeyim mi tanrım,,
bütün bunları vedalaşabilmek için yaşadım,
kimseye söyleyemedim ama/ dayandım ve bitti -diyebilmek için-
boşluklarımdan taşan bu yapış yapışlığa katlandım ve artık bir kıyafet gibi katlanmıyorum -diyebilmek için!-
her sabah en başa dönüşümü izledim ama artık döndüğüm tek yer benim -diyebilmek için!-

şimdi nefesimle birlikte bırakabiliyorum dayanmayı
çocukluğumu kurtarmak istediğin için teşekkür ederim,
artık hiçbir sevgiden kurtarılmayı beklemediğim yerdeyim

Eda Sakoğlu

Çılgılık

Hangi yıldayız? Bu memleketin adı ne acaba? Dur ulan hayvan oğlu hayvan, işeme oraya! Lan, gülmesene! Daha sabah geçtik buradan. Kadın ne büyük hevesle suluyordu onları, görmedik mi? Kiskanmadın mı seni kimse öyle sevmiyor diye, he? İlk fırsatta neden geldik buraya, söylesene? Allah'ın cezası, dokunma onlara, dokunma lan! Az önce işiyordun ya üzerlerine. Sen ne iğrenç bir varlıksın yahu. Cevap versene, neden yaptın bunu? Yazık değil mi güzelim çiçeklere? Kokusunu alamadım ama çok güzel gözüktüyorlardı. O mahvettiğin çiçeklerin sarısını ancak gün doğarken görebilir bir insan. Dokunmaya kıyamazdım, sen ise mahvettin onları. Neden yaptın bunu, söylesene!

Sakinleşmek için aldığım nefesi birkaç saniyeliğine esir aldım, çok daha uzun saniyeler yavaş yavaş azat ettim. Verdiğim nefesi onun ağzından çıktı. Ciğerleri nefesimi beğenmemişti sanki. Hızla bırakıp taze bir tane çekti ciğerlerine. Onu da aldığı gibi bıraktı. Neler oluyor? A, koşuyoruz. Neden koşuyoruz, söylesene deli? Çevir kafanı, neyden kaçıyoruz görelim. Sopa mı o bıyıklının elindeki? Hızlı, daha hızlı koş, deli! Geçen sefer çok dövmüştü, bu sefer kesin öldürür bizi. Hızlı koş, daha hızlı. Sağa dön. Aptal! Sağ, dedim. İlerimiz çıkmaz sokak, dön buradan sola. Çabuk bak arkana. Bıraktı mı peşimizi? Dur, tamam, tamam. Önümüze çıkmak istiyor olabilir. Soldaki yola dikkatle bak. Tamam, şimdi sağa gidiyoruz. Aptal herif, sola dönersek daire çizmiş olacağız, adamın avcuna düşeriz. Tamamdır, bu yoldan devam et. Bak, çok zıplıyorsun yürürken, başım ağrıyor. Öyle herkese de el sallama.

Nerden düştüm bu delinin aklına, hatırlayamıyorum. Beni hayal etmiş olamaz, değil mi? Bir hayalden ibaret olsam bunları düşünebilir miydim? Peki neyim, kimim ben? Ne oldu da bu delinin zihninin bir parçası oldum? Bedeninde hükmüm yok, biliyorum. Arada beni dinliyormuş gibi geliyor, ama o kadar “deli” ki emin olamıyorum bundan. Yalnızlıktan bıktım ulan, hayvan! Sana diyorum lan deli! Beni duyuyorsan bir şey söyle. Anlıyor musun dediğimi? Anlıyorsan bir işaret ver. Hayır, hayır, hayır! Bakkala el hareketi çek demedim sana. Yine deliler gibi koşman gerekecek. Sokak sokak koşturacak bizi. Adam bize güldü mü az önce? Bak, dükkâna giriyor. Bize gerçekten güldü ve geçti mi? Bırak o taşı. O taşı yerine bırak dedim sana! Az önce sopadan kaçıyorduk, nasıl başkasına zarar verecek bir şey düşünebiliyorsun? İnanılmazsın sen. Kaç sefer uyardım seni, kaç sefer? Sahi kaç sefer uyardım seni? Ne zamandır buradayım ben? Bir ipucu için neler veririm, anlayabiliyor musun? Bak, karşımız meydan. Buradan öteye geçersen kayboluruz, çok kalabalık. Dön öylece geriye. Öyle dönme güzel kardeşim. Kaç sefer düştük senin bu balerin gibi dönme sevdan yüzünden, yeter artık. Heh, bu sokaklar tanıdık, bu yolda devam edelim. Bak, çocuklar el sallıyor, sen de salla. Çok güzel. Gülümsemeyi unutma, hah. Aferin, tekrar el salla bakalım. Şu çocuklara güler yüz gösteriyorsun ya, sana duyduğum nefret baskılanıyor ha, haberin olsun. Bak bak, bizim mırnav değil mi bu? A, kaç, uzak dur. Bizim mırnavmış gerçekten. Oynatamıyorum ama hissediyorum kolunu. Biliyorum, biliyorum sadece sevmek istemiştin onu ama bazı kediler böyledir. Sevdirmez kendini, tırmalar.

Gececek kolunun acısı, biliyorum. Söz veriyorum sana. Hadi, sen yoluna düş. Heh, şöyle ya. Kaldırıma çık, araba geliyor.

Az önce acısı gelecek, biliyorum, mu dedim ben? Nereden biliyorum bunu? Zıplama çocuğum, tekrar sinirlenmeye başlıyorum bak. Tabelanın önünde neden durduk? Hayır, bu kadarı da fazla. Yalamasana tabelayı midesiz herif! İki dakika insan yerine koydurtmuyorsun kendini. Sokağın karşısına bak. Dön bak diyorum sana! İnsanlar sana bakıyor, bırak onu. Yürü, aynen böyle. Duyuyorsun değil mi beni? Duyuyorsun, duyuyorsun. Çoğu zaman anlamıyorsun sadece, değil mi? Başını sall. BAŞINI SALLA. Evet, anlamıyormuşsun.

Sıkıldım zihninde. Aynı iğrençlikler, aynı sinir bozucu davranışlar, bol bol kaçış koşturma. Bunlar bana göre değil. Ne olurdu sanki şöyle sakın sakın yürüsek? Evimize gidip sakın sakın otursak? SAKİN SAKİN dedim, koş demedim. Çişini de yeni yaptın, ne bu hareketlilik? Sola dönme, sola dönme! Dayak var orada. Sopa var. Dönme! Anladım derdini, karnın acıktı. Ağrısını ben de hissettim bu sefer. Ne garip değil mi, yiyeceğimiz dayağın ağrısı da hissedebiliyorum şimdiden. Usulca dön bari, bir anda karşı karşıya gelmeyelim sopalı herifle. Usulca, USULCA. Aferin sana. Eğitilemez bir mahluk olduğunu kanıtladın. Neyse ki gitmiş adam. Ee, ne yiyeceğiz? Sağa dön buradan. Düz git, biraz düşüneyim. Bulurum elbet yiyecek bir şeyler. Bakkaldan çalamayız. Bugün yüzümüze baka baka güldü o adam. Senin de hoşuna gitmedi, biliyorum. Çiçeklerde gözüm vardı aslında. Hep denemek istemiştim lakin bir hayvanın içinde kapana kısılmış haldeyim. İlk defa, bak ilk defa bu durumdan faydalanıp çiçek tadabilirdim sayende ama sen ne yaptın? Ne o gülümseme? Hadi söyle, kızmayacağım. N'aptın sen? N'oldu keyfin yerine geldi. Kıkırdıyor musun sen? Gül hadi hayvan herif, gül. Ne diyeyim ki ben sana.

Dön arkanı. Koş, çabuk ol yakalayacak bu sefer! Bu kadın bizden ne istiyor yahu? Bırakmadı gitti peşimizi. Elinde bir şey de yok. Aklın kıt ama irisin ha. Öyle çıplak elle dövemez de seni. Gerçi seni sabaha kadar dövse karşılık vermezsin sen. Biliyor mu acaba bu kadın bunu? Niye yavaşladın, koşsana be adam. Geliyor yakalayacak bizi. Dedim sana yakalayacak bizi diye. Niye diz çöküyorsun kadının karşısında? Bak bu kadarı çok fazla! Sarılma lan tanımadığın kadına! Ayıp lan sana. Dursana. Bak kadın kaldırdı kafanı. Vuracak sana. Hazırla kendini. Önce kendi dövecek, sonra tüm mahalleye dövdürtecek seni. Geçen nasıl dayak yemiştik, hatırlasana. Aynı öyle dövecekler bi...

Kadın niye öyle bakıyor bize? Ağlıyor musun sen? Ben mi ağlıyorum, ne oldu? Bi' yerimiz mi acıyor? Kadın hala bize bakıyor. Yanakların yanıyor, baksana. Hala bırakmadı mı yanaklarımızı? Bu kadın... Biraz tanıdık gibi. A, ağlamaya başladı. Niye ağlıyor, sorsana. Niye ağlıyorsun? Ağlama, n'olur, sen ağlama! Biz de ağlarız, ben de ağlarım, n'olur yapma! Ne diyor? Bir şey diyor, sorsana ne diyor?

Anlamadım, duyamıyorum, ne diyor? Sorsana lan hayvan herif, ne diyor? Ne dedi?

-Oğlum!

-Anne?

Göğsümdeki Karıncalar Karnıma Taşındı

(Umarım yakın zamanda götümden çıkıp bedenimi terk ederler.)

Böyle duygulara ayıracak zamanım yok.

Ne göğsümü ne karnımı ovalamaya isteğim yok.

Ne göğsümü ne karnımı ovalatmaya isteğim yok.

Bir daha “Sızlanmalar” ya da “Hezeyanları Mevcut” kaleme almaya isteğim yok.

Bu karıncalanmaları yok etmeye ayıracak zamanım yok.

Bir daha O’nun için yazıp çizmeye isteğim yok.

Bir daha geriye dönmeye ne gücüm ne isteğim yok.

Bir daha ilaç yutmaya inancım yok.

Bir daha dipsomani olmak gibi bir isteğim yok.

Bir daha sigara sarmaya başlamaya isteğim yok.

Bir daha şakalarımı sansürleme ihtiyacı duymaya isteğim yok.

Bir daha “bir şeyler hissetmem gerektiğini” kendime dayatma ihtiyacı duymaya isteğim yok.

Bir daha olduğum gibi olma özgürlüğüne karışma cüreti gösteren insanlara bu lüksü tanımaya sabrım yok.

Bu karıncalanmaların acıdan mı, bunalımdan mı yoksa bulantıdan mı gerçekleştiğini düşünmeye ayıracak zamanım yok.

Bu seferki acıdan, ama sırf acı çekiyorum diye sürekli birtakım yazılar kaleme almaya isteğim yok.

Bir kadınla uyurken ayaklarımız birbirine değdi diye düşsel intiharlar kurgulamama gerek yok.¹

Sandal da benim, sandalcı da; kaderimi başkaları için şekillendirmeye isteğim yok.²

Okuduklarımla, dinlediklerimle, gördüklerimle kendimi ifade etmeye çalışmaya isteğim yok.

Bir daha böyle birbiriyle çelişen cümleler kurmaya isteğim yok.

“Keşke yalnız bunun için sevseydim seni” diye biten yirmi tane şiir³ ben de yazmak isterdim, artık böyle bir isteğim yok.

Bu iyi oldu, bunun devamını yazmaya isteğim var.

Can Kalender

¹ Bkz: Makber, Saian.

² Bkz: Sandalcı, Erkin Koray.

³ Bkz: 20 Şiir, Güz Bitigi, Cemal Süreya.

Sümüksü

Birkaç söz daha arıyorum,
her şeyi daha iyi yapacağına inandığım birkaç söz
dudakların arasına saklanmış.

Bu sırada

gece vakti bedenimle bulandığım ecza yakıyor tüm benliğimi
ve ben

bu şifadan umut bulmayarak sürünüyorum yine
ilacımı.

Bu çelişkiyle sürdürmek hayatı,
dolu dolu bir kahkaha atmak kendime,
tekrardan aynı yenilgi için çabalamak!

İşte tüm bu mantıksız davranışım
beni salyangozların sümüklerine davet ediyor.

Her akşam iki adımlık yol için salgıladığım sümüksü sıvı
uyandırıyor yine beni kan uykumdan.

Kırgın bir öğlen vakti geldiğinde tekrardan,
salyangozların kabuklarına haset eyledim,
ne kadar ince ve kırılğan da olsa,

bu dünyada bir kabuğunun olması harika hissettirirdi
diye düşündüm hep.

Yırtık çarşafların arasındaki sabuklamalardan
ve iri taneli gözyaşlarından yapılma bir kalkan da görürdüşümü.

İçinde bulunduğum yüzyıla duyduğum öfkeyi
nefrete bile dönüştürememek,

bir şeylerden nefret edebilecek kadar isteği bile bulamamak kendimde
beni kendi yılğın tuz çölümde ıslak bırakıyordu.

Sıcak,

sımsıcak bir söz çıkmak istiyordu boğazlarımdan,
özgürce dolaşmak ancak biliyorum,
kimseye ulaşamayacak.

Hem sıcak,

sadece sıcak oluşuyla
anlam da mı taşıyacak ?

Gökyüzünün Üç Yalnız Adamına, Biz bu uzaya ne zaman çıkacağız be?

Kıyamet günü, bugüne kadar sayabildiğim kadarıyla, 12 kez geldi. Her nesil, kendi döneminde, Dünya'nın sona ereceğine inandı. İnsan canlısının bu kalıtsal tedirginliğini ortadan kaldırmak adına uzaya açılmayı öneriyorum.

Kaptan'a;

Canlı türümüzün en kritik problemi, kendi insafımıza kalmış olmamızdır. Güç ihtiyacını doyurmak adına bilinen evrenin bilinen en zeki canlılarını köleleştiren sömürgeci zihniyetlere karşı, akıllı bireylerin doğal tepkisi denize açılmak veya kendini toplumdan izole etmek olmuştur. Fakat bu istilacı yasaların ve yargının kapsam alanı öyle bir seviyeye çıkmıştır ki, haysiyetini ve temel insan ihtiyaçlarını; bu izole koşullar altında sağlamak epey zorlaşmıştır. Bu ufak gezegendeki bu kontrolcülüğe karşı nihai çözüm artık uzaydadır. Gökkubbede bir korsan hayatı oluşturmamız. Sonsuz uzayda isterse sonsuz denetimci olsun, her zaman daha ötesi olacaktır. Mutlak denize, son yeni kıtaya yelken açalım.

Kovboy'a;

Yalnızlığımızın en yüce dışa vurumu, uzay boşluğudur. Asla kavuşamayacağımızı bildiğimiz yıldızlara, uzak galaksilere artık mavi göğün perdesi olmadan bakabilmeliyiz. Uğrayabileceğimiz yerlere uğrayıp, zaman öldürürüz. Hiç değilse hür oluruz. Dünya'dan, tüm acıların kaynağından uzakta ödül toplarız. İssızlıkta, sadece biz ve biz varız. Camdan görebildiğimiz tek şey, asla tanışamayacağımız, asla ulaşamayacağımız, bizi asla bilemeyecek göksel yapılar. Tanıdıklarımızı geride bırakıp, onlara kendimizi unutturacağız. Sadece kendimiz için var kalıp, sadece onları hatırlayacağız. Bulunamayacağımız bir lokasyonda, yalnızca onları düşünerek, öleceklerini bilmenin kederinden uzak, yarı mutlu yaşayacağız. Böylesi en uygunu.

Kayzer'e;

Bu bir kolonizasyon manifestosudur. Koca insan toplumunun yok olma ihtimali, bir embesile ve kendisinin emirlerine riayet edecek kadar ahmak adamlara bağılı. Mensubu olduğumuz canlı türünün kaderi, evren kanunlarının lehine olan ve entropi yoluyla var edilen böylesi bir yıkımla karşılaşmamalı. Varlığımızın teminatı, uzaya yayılmaktır. Herhangi bir aptalın kontrolünden uzak, kendi geleceğimizi tayin edebileceğimiz, sonraki nesillerin ebedi şekilde güven içerisinde yaşaması için gerekli olan budur. Ola ki bir koloni, en düşük kademedan en üstüne kadar böylesi geri kişilerle dolup taşsın, galaksiye yayılmış insan canlısı; bir yerlerde hayatta kalmaya devam edecektir. Bir arada, şans eseri hayatta kalmaya devam etmek yerine, her yere yayılmalı; son ışık sönünceye ve biz son enerji zerresini üretinceye değin var kalmalıyız. Bu husus, bizi bu günlere getirebilen büyük şahsiyetlere olan tek borcumuzdur. İnşa edeceğimiz medeniyetler, ikimizden de büyüktür.

Üçünüzle de, bir gün orada tanışmak dileğiyle.

Tolga Ay

Sakıncalı Bir Ölüm

Renkleri kahreden zamanlardı
Artık, eskitilmiş
Geç filizlendi tohumları
Yaprakları erken sarardı
Artık, es geçilmiş
Gururu kırılmış zamanlardı

Her şey
Süt dişlerinin dökülmesiyle başladı
Tasadüf de bu ya
Yaşlanmadan ağardı saçları
Henüz ufacık elleri, nasırdan koyulaştı
Vakit bol, hayat azdı.
Hayat çoğalınca, vakit azaldı

Yürümeyi, düşe kalka öğrendi
Ama koşarken hiç takılmadı
Bisikleti pek sevmeydi
Oyundan anlamazdı
O koşturmaya aşıktı
Koşardı hep rüzgara karşı
Evet, kanardı bilekleri
Fakat asla acımazdı

Ne zaman ki rüzgar kesildi
O uzaklara sevdalandı
Gözleri kısılıyordu
Günler kısılıyordu

Bir ailesi olsun istedi
Olmadı
Arkadaşları ?
Kalmadı
Aşktan zaten anlamazdı
Huzur kapısına uğramazdı
Bir kendi,
Bir de silüeti aynada
Tanrıya mazhar bir yalnızlıktı
Hoş, Tanrıya sorsan
Tanrı da ona acımazdı

Sabahları sevmezdi
Geceleri uyumazdı
Hep uzaklara dalmaktan
Yakınını göremezdi
Tek çare akşamdı
Akşamları ağlamazdı

Bütün mesele,
Kafasında dönen o kurşun
Yürüyen bir cesetteki
Tek yaşam emaresi
Katil kendisiydi
Başkası olamazdı

Olmadı, olduramadı
Aldığı nefesi, içinde tutamazdı
Kuralı çoktan konmuştu ızdırabın
Ruhun eksiği, dünyada noksandı

Gel gör ki;
Yok yere akan bunca kana
Bir bahane lazımdı

Durdu, düşündü

Bir eline kalem, bir eline kürek aldı
Baş ucuna bir kağıt, bir de kefen koydu
Çıkardı kalemi, kağıda batırdı
Mürekkep bitince, mezar kazacaktı

Öyle unutulmuştu ki
Anımsandı öldüğünde
Kanlı kefeni bulanlar
Önce kağıdı açtılar
Kağıtta yazı yoktu
Sonra mezarı açtılar
Mezar ise bomboştu...

Bir Yığın Ses

sabahın telaşesindeki huzur
akşamın çöküntüsünde koyu hırçın hengâme
günaşırı şehirde insan sallanışları
birbir gelmekte üzerime
farkındalık saplanışları

mevsimlerde olup bitenler
birikilmişlik yıllık ile
ardındaki değişimler
yüktür içimde
bilmişliğin unutululuğu vardır
toplanıp kurur içimde

kaç karınca gezinmiştir toplam bu topraklarda
kuşlar nereye gitmektedir
kaç ev sahipliği yapmıştır gökyüzü bu kanatlara
ne kadar kedi beni görmüştür
bilirim
kaç yaprak düşmüştür bu etrafa
kaç kışı görmüştür bu yerler
hepsi bana adım adım çarpar
bende bir kıpırdanma olur
kanat ve adım sayıları
bakışlarının hizaları
hepsi gelip beni bulur
bende bir sıkışganlık olur

kaç örümcek geçmiştir
yuvaları nerededir
ağları kimleri bulur
bilmekteyimdir
bu trafik nedendir
kaç kaza olmuştur bu yollarda
hepsi birer birer beynimde tekrarlanmaktadır
ne kadar hayal ölmüştür
mezarlıklardan neler yükselir
ne kadar söylenmeyen cümleler vardır
hangi feryat ve fısıltılar demetlenir
sezmekteyimdir
nedir pişmanlıklar
gözler neleri devirir
eller neleri yutkunur
muhabbetlerdeki dağılanlar hangi tutkudur
bilirim
anlarım uzak ve yakınlardan
ortalardan toplanır zaman
nerede ne konuşulmaktadır
hepsi gelip bana misafir olur
hangi insanlar birbirini sessizce tanır
gözler ne zaman kenetlenir
suskunluklar neyi çırpılmaktadır
izleri gelir bende derinleşir
hangi saatlerde hangi yemekler pişmektedir
nerelerde hangi koku vardır
baharatlar üzerime gelip örtü olur
bütün tatlar benimle buluşur
bende bitmek bilmeyen bir yankı oluşur

tırtıklı günlerin uğultusudur bunlar
kendimde bir ağırlaşma duyulur

Fatiha Suresiyle Şiddetli Geçimsizlik

Böyle bir cehennemin kazananı olmaz, dedi Ali. Daha önce kazandığı üç beş ödülü de reddetti. Ona bakarken “bilmiyoruz” dedim kendi kendime. En büyük ödülün cehennemi düşünmek olduğunu... Teselliye ihtiyacı var Ali’nin, babasını kaybetti bir hafta önce. Şimdi çay demliyor gözümün önünde. Gözümün önünde inandı birçok şeye. “En büyük ödül cehennemi düşünmek!” dediğimde de ıslah olmaz bir inanç dışa vurdu yüzüne. Çok görmüştüm daha önce bu inançları da. Ona özgü değil bu sadece, insanlara özgü ve hatta biraz da tanrıya. Tanrı inanç buyurur, insan inanç dilenir. Dilediğimiz kadar cehennem var Ali, hepsine inanalım. Demli çayı önüme itelerken Ali yarı aydın fikirlerimden vazgeçtim. Siyah çay içerken ciddiyet kazanır tanıdığım bütün aydınlar. İlk yudumda hep damağım yanardı çocukken, yine de sıcakken başlardım deminden içmeye. Yüzüne bakmıyorum ne zamandır, artık zamanı geldi. Yanıma oturup sigarasını yakarken kafamı çevirdim olduğu yere. Olduğu yerde olmadığına emindim de hadi neyse. Babasını kaybeden insan nasıl görünür? Babam dedemi kaybettiğinde daha bir baba gibi görünmüştü bana. İnsan, insan kaybedince daha bir insan gibi görünür. Ali, Ömer amcaya da çok benzer zaten. Klişedir ikisinin de tebessümleri. Ardında hep acı gizler, soylarında sürgün var. Sürgün yiyen atalara mahsus böyle görünmek, fark ettiğim ilk şey buydu Ömer amcağı tanıdığımında. Kapı çaldı tam o sırada düşüncemi sürgünler böldü. Kapıyı açmak burada da bana kalmıştı. Eski evin uzun koridorundan geçerken geçmişe ait hissettim kendimi. Ömer amca da ölümü bilmezdi bu koridorda yürürken. Hiçbir şey sormadan açtım kapıyı. Cenaze evindeyken gelen kişiye “kim o” demek ayrı bir tatsızdı. Tatsızlığım haklı çıktı ilk defa, Derya’ydı gelen. İçeri buyur ettim sarılmak için yeltenirken. Lisedeyken sevmezdim pek sarılmayı. Hatırlamış olacak ki duraksadı bir anlığına. Sonra ben dokundum sırtına büyük bir hevesle. Ömer amcanın ölümü, Ali’ ye sarılmalarım, çocukluğumun defterlerine sarılı sürüyle detay...

İçeri girdiğimizde Ali babasının oturduğu -oturmaktan çökmüş, klasik, kiraz ağacı-tekli koltuğa adına yaraşır bir şekilde tek başına oturuyordu. Derya’yı görünce özlemenin verdiği ızdırabı cenaze evinde daha da kesinleştirmesi gülünç göründü gözüme. Sarılmaya hevesli iki insan ızdırabı yok sayabilir. Sarıldılar. Yıllar içinde kaç defa sarılırken gördüm onları diye düşündüm.

Derya'yı aradığım her an uykuda bulurdum onu bir rastlantı sonucu. Lisede beyaz, kızaklı telefonumun başında uykulu sesini dinlemek güldürdü beni. Okulda hep Ali ile bütünleşmişti kafamda Derya. Hangisini ilk önce tanıdın deseniz, ikisi de birbirine içkin olduğundan muhtemelen cevap veremem. Aynı evde kaldığımız bir yaz var ikisiyle. Dedemlerin yazlığında iki ay... Kolay olmadı yer edinmek benim için bu eski binada. İki kat arasında gidip gedikçe neden bu kadar eksik hissettirdiğini çözdüm. Yazlık bir ev, topu topu yılda üç ay kaldığın bu yer. Burada yaşadığım sürece kendime ait bir alanım hiç olmamıştı. Ya dedemin asma bahçesi ya babaannemin arka balkonu ... Bir çocuk için fazlaydı binadan fışkıran namaz saatleri bile. Mavi namaz örtüsü vardı bu binanın üstünde ve sanki her secdeye vardığında ferahlayarak kalkardı Allah bilinciyle. Toprak kokusu tırnak diplerimi bile doldururdu. Babaannem tırnaklarımı keserken babama çevirdiği bir numaradan bahsedirdi hep. "Tırnaklarından bir kamyon dolusu kum çıkacak ve birlikte oynayacağız." Ölçünün bir kamyon dolusu olması ilgimi çekmiştir hep. Hiç kamyon görmediğim yıllarda içine kaç tane kum tanesi sığdığını düşünürdüm. Tırnak kestiğimiz balkonda Ali ve Derya oturuyordu o yıl. Gübre olmuştur belki meneviş renkteki ortancalara. Ya aşk ya da tırnaklarım... En sevdiğim oda üst katta dikdörtgen lacivert fayanslı balkona açıldı. Sanki koskoca evrende güneş her sabah ilk buradan doğardı. Ev sahibinin hacı olduğu dışında hiçbir bilginin aklımda kalmadığı en günahsızımızı bize kazandıran beyaz badanasıyla o evi görürdüm hep. Tanrı -hacının Allah'ı- eve kıyak geçercesine bizden daha erken gösterirdi güneşi bu eve. O yıl bu odayı kendime ayırmıştım. Yazlığın bakımsız kaldığı iki yılın pisliğini Derya ile kestirip atmıştık bir anda. Sonraki yıllarda arkadaşlığımızın üzerindeki pislenmişliği kestirip atamadık. Bu yüzden Ömer amcanın ölüm haberinin bana kalması ayrı bir yük olmuştu bana. Aradığımda yine uykudadır diye beklediğim kadın birden "efendim Evrimcim" diyerek açtı telefonu. Bir şeyler değişmişti sanki, rastlantılar silsilesinden vaz geçmişti ikimizin de yazgısı. Ses tekrarlayınca anca kendime geldim, nefesimi tutmuştum yine. Hep yaparım bunu aklım karıştığında. İçimden kendimle konuşurken nefesimi dünya için harcayamazdım. Durumu anlattım elimden geldiğince. Derya o dönem sınıf öğretmenliği yapıyordu. Instagrama attığı doğu temalı fotoğraflara beğeni bırakmaktan başka bir bağ yoktu aramızda. Buna da bağ denebilirse. Ailesinin yanına gelmişti Ankara'ya. Hemen ilk uçakla gelebileceğini söyleyerek kapatmıştı telefonu. Bir hafta sonra karşımda görünce uykusunu alamamış o kızı tekrar rüyalara teslim edeceğini hissetmiştim Alilerin evin.

Bir bahane bulup evden çıktım. Ne dediğimi bile hatırlamıyorum. Yıllardır kullandığım tramvay hattını ezberden okunan fatiha eşliğinde yürüdüm. Kafama takıldı bir kısmını hatırlayamadığım için. Turnikeden geçerken kimseyi düşünmek istemediğim kararına vardım. Toplu taşıma bu karar için pek de makul bir zemin değil, biliyorum. Bütün bunlar yaşanırken ben neredeydim, diye sordum kendime. Neredeydim? Lisede voleybol oynanırken ben çardakta otuyordum. Hala oradayım işte. Eskiden olsa insanları inceler, malzeme arardım yazmak için. Artık vaz geçmiştim bu yalandan da. Fatiha, dedim birden. Sesli söylemiş olacağım ki durakta bekleyen teyzeler kafalarını döndürmeye meylettiler. Yaş almış boyunlarının dönmeyeceği bir açıda duruyordum. İşte insanların beklemekle meşgulken boyunlarının dönmeyeceği yerdeyim ben! Tramvay geldiğinde binmekten vazgeçmiştim ama otomatik çalışan ayaklarım ilerledi. Böyle şeyler benim kontrolümden çıkmalı epey olmuş. Hep bir adım önden giderim insanlardan, düşersen ayaklarına dolanmayayım diye. Dengesizdir yürüyüşüm ama ben aldırış etmiyorum. Fatiha suresini googleden aratıp okudum. Hatırlamak zoruma girmişti, Ömer amca için bir dua bile okuyamamak... İneceğim yere gelmiştim. Annemler yazlığa doğalgaz bağlatıp oturmaya başladığından beri bu ev boştu. Mahalle arasında sessiz ama sakin olmayan bir apartmandı. Gri mantolaması hep soğuk gelirdi bana, iyi olmuş yeşil. Asansörün çalışmaması alıştığım bir durum, kendi evimden. Ayrı yaşama kararı çok zor alınıyormuş galiba, en azından benim için. Telefonum çalışıyor ayakkabılarımı çıkarmak için eğilmişken. Aradığını asla bulamayan bana ulaşmaya çalışan biri var şu ülkede, buna da şükür. Kalkınca nefes nefese kaldığımı fark ettim. Açmayacağımı bildiğim halde acele etmeme sövdüm bir süre. Apartmanda yankılanıyor küfürüm bana acınası bir vazife olarak geri dönüyor. Telefon sustu. İçeri girdiğimde duvarıda ayna olmasına alıştığım holde buluyorum kendimi. Aynanın orada olmayışına kanıt olarak izi duruyor duvarda. Eve döndüğümde hep bakardım bu duvara, ayna dikkatimi son yıllarda çekmişti. Dışarıdan eve giren insan nasıl görünür, merakı ile... Kapının çaprazında yan gözle bakılmazsa görülmeyen odama göz attım. Annemin bütün misafirlerinin montlarını attığı yerden devam ediyor hayat. Mutfaktan geçip balkona çıktım. Montumu çıkarmadığımı o an fark ettim. Devam ediyor, diye tekrarlardım. Cebimden çakmak ve sigara çıkardım. Bu alışkanlığı ilk burada edinmiştim. Kafamın içinde yazlıktaki hacı fatihayı hatırlattı. Telefonum arayanın aynı kişi olduğunu belirten bir inatla tekrar çaldı. Ya Ali arayan ya da Derya. Açmıyorum ulan bu defa, montum üstümde balkonda otuyorum.

Deniz D. Sonat

*Her nefes yanında
kimsesizlerin acısını taşır.*

Hatice Kübra Taşkent

Tırnak İçinde Söylüyorum

Tırnak içinde söylüyorum

Tipik bir kaybedişin birikintisi

"Yenilgi istisnaların bamteline cambazlık yapmaktır."

Sıkıştırılınca atomlar ,sertleşmek kayanın hüsnükuruntusu

Çepeçevre sarılmış iken duvarsız hücrelerle

Gözünü turnadan vurmak, vurmak, vurmak talihime düşen

Tırnak içinde söylüyorum

"Düşmek baş aşağı yükselmek imiş"

Kayasal metamorfozlar, deliksiz uykular

Bir minnetsizlik üzerimde, ucunda dediğim dedikler

Merakla beklenen sıvılaşma, tıpkısız kayalar gibi, hiç kimseler duyar

Kuş yüzündeki bir gök sürüsünün karaltısı üzerime düşer, düşer, düşer.

Tırnak içinde söylüyorum

"Sa

de

ce

kar

man

lan

mak

uç

nok

ta"

Bekirhan Aşgenaz

Şair

kapı eşiğinde oturur zamanın.
//avuçlarında üşüyen bir gece//
bir sigara yakar;
yükselir
göğ'e dokunur dumanı.
sonra ağırlaşır,
yağmur olur iner yeryüzüne.

adımlar geçer önünden,
tartar terazisi vicdanları.
birkaç bakır,
birkaç kırık bakış,
biraz memnuniyet
yerinde olmayışın verdiği.

ne medine'dir konağı
ne de medenidir geçenler.
haykırır mütemadiyen
en unutulanı.

Selim Eren Gökdağ

Bir Nevî Katarsis

Bugün cevapsızlıklarda kayıybım. Arıyorum dilsizlerdeki kelimeleri; dilsiz bir insanın kelimelere aşkını arıyorum. Bugün tenimde bir soğuk, dudaklarımda bir morluk arıyorum. Damarlarımda siyahlık, vücudumda sessizlik istiyorum. Zihnimde bir karanlık, hiçlikte bir ben istiyorum. İstenilen her şeyin olmaması gibi, istemeyi hiçlikten çok istiyorum. Kelimelere tutsak benliğime biraz da anlam istiyorum. Anlam olmayacaksa fenâya boğulmak istiyorum. Tekrarlayan zihnime durak arıyorum; bu sorgunun ortasında durmak, durduğum anda kaybolmak istiyorum. Bitmiş arayışların yolundan icâzet istiyorum. Benim diyemediğim benliği istiyorum. Ben “ben” diye sınırlarıma yankı veren sese çığlık attırmak, o çığlıkları yazmak istiyorum. Dinlediğim çığlıkları şiirlere döküp ondan kaoslar yaratmak istiyorum. Aradıklarımla yetinemiyorum; istediklerimi bulmak istiyorum. Çelişkilere gömülmek, saçmalığın ana kucağında benimi aramak istiyorum. Yoğurulduğum kusurları pişirmek, o sıcakta da yanmak istiyorum. Acılığın boğazımı yakmasını, kelimelerin boğazımdan kavrulup gitmesini istiyorum. Eritemediğim benliğimi yakıp hiçleşmek istiyorum. Karmaşalarıma sarılıyorum bugün, hep en güzeli onlarmış gibi. Öpüyorum yaralarımı en isli yerinden. Tenime sevgiliyim bugün, en sevdiğim o gibiyken. Aşkta arıyorum, ait olduğu yerden. Kokluyorum anılarımin islerini. Sararmış benliğimi boyuyorum: önce turuncuya dönüyor tam olamamış kızıllığım, sonra özlemim kağıda düşüyor, mavi oluyorum bugün. Yarın yeşereceğim diyorum bahar gibi; kararıp yorulup siyah bir hiçliğe dönüyorum bir gün. Zıtlarla var olan evrende benliğime hepsini vermek istiyorum; yokluğu hak edeceği kadar hiç değilse.

Hatice Kübra Taşkent

Hatice Kübra Taşkent

Tüm Affedişler Kadar

affetmekle azat etmek arasında sırat köprüsü
boynumdaki urganın kokusu, vanilya tütsüsü
en sevdiğim kokuyu bilmezken, ne diyecektim gardiyana başka
çıkıverdi ağızımdan sırf bu yüzden, bilinmezlerin türküsü
hicran vurunca ense kökümünden elini uzatıp nefes boşluğuma
özlem karışır o vakit, gamlı kanıma
sağ sağlım tamamlarız biz bu yolu, ne hacet ona
fakat hüznün çöker birbirimizi yalnız uzaktan görebilirse bundan böyle
acıyı hissedebildiğimiz her kıvrımımıza

eski dostlarıma bir şiir, sevgiliye bir şehir
armağanlarım yalandan, benim muhakkak hem kalemimin kustuğu şiir,
hem yakama yapışan şehir
yalnızlıkla pay ediyor ekmeğini benim lügatımda
sevgiyle başlayan her nefretim
sırf bu yüzden benden bir yudum kan içmeden bırakmaz beni
arkamda bıraktığım şehir

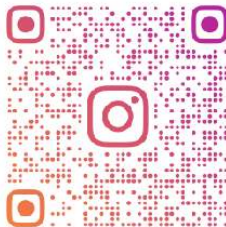
eğri omurgasından tırmanırım hayatın
yaşlanırım, paslanır zaman zaman kalem tutmayan parmaklarım
bâkir topraklara sürerim hayalimde hiçbir zaman benim olmamış atımı
yazar o vakit göğe tahayyülden bir parmak benim için, benim adımı
insanlık insana insanlığı öğretiyordu kimi düşümde
dostlar affediliyor, sevgili kucaklanıyor puslu zihnimde
sâfire zeval olmaz diyoruz, kellesini bağışlıyoruz şefkatle eski zamanlarda bir
kraliyette
sonra uyanıyorum uykumdan, yanımdaki boşluğun ödeyemediğim kefaretiyle

vurdukça yüzüme hatalarım, alaşağı eder beni bu karanlık, boynumu
bacaklarımdan ayırır
göğsümün saklandığı vücudum zaten asırlardır senin hatrına sağ sayılır
aydınlığın tarafından yutulduğu zifiri, debdebeli, görkemli karanlık
beni de yutmuş bu gece yahut yutacakmış yarın, öyle duyduğum
kulağıma gelenlerin birazı özür, gerisi zaten dilsiz sayılır

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Emirhan Karaman

Eren Dertli

Eda Sakoğlu

Mübin Küçükoğlu

Can Kalender

Dunganga

Tolga Ay

Kayra Özdemir

Can Ahmet Doğrul

Deniz D. Sonat

Hatice Kübra Taşkent

Bekirhan Aşgenaz

Selim Eren Gökdağ

Defne Kütük

Çizimler: Eda Sakoğlu

Hatice Kübra Taşkent

Kapak: Eda Sakoğlu

